BENDROJO TEISMO (šeštoji kolegija) SPRENDIMAS

2015 m. spalio 8 d.*

„EŽŪFKP — Valstybių narių mokėjimo agentūrų sąskaitų patvirtinimas, kiek tai susiję su iš EŽŪFKP finansuojamomis išlaidomis — Sprendimas, kuriame tam tikra suma kvalifikuojama kaip vienkartinė vykdant Bazilikatos regiono kaimo plėtros planą — Reglamento (EB) Nr. 1290/2005 30 straipsnis — Pareiga motyvuoti“

Byloje T-358/13

Italijos Respublika, atstovaujama G. Palmieri ir B. Tidore, padedamų *avvocató dello Stato* M. Salvatorelli,

ieškovė,

prieš

Europos Komisiją, atstovaujamą J. Aquilina ir P. Rossi,

atsakovę,

dėl prašymo iš dalies panaikinti 2013 m. balandžio 26 d. Komisijos įgyvendinimo sprendimą 2013/209/ES dėl valstybių narių mokėjimo agentūrų 2012 finansinių metų sąskaitų, susijusių su Europos žemės ūkio fondo kaimo plėtrai (EŽŪFKP) finansuojamomis išlaidomis, patvirtinimo (OL L 118, p. 23), nes jame 5 006 487,10 EUR suma, susijusi su Bazilikatos regiono (Italija) kaimo plėtros planu, laikoma „vienkartine suma“,

BENDRASIS TEISMAS (šeštoji kolegija),

kurį sudaro kolegijos pirmininkas S. Frimodt Nielsen, teisėjai F. Dehousse ir A. M. Collins (pranešėjas),

posėdžio sekretorius J. Palacio González, vyriausiasis administratorius,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2015 m. balandžio 16 d. posėdžiui,

priima šį

* Proceso kalba: italų.

Sprendimą

Teisinis pagrindas

1 Klostantis faktinėms aplinkybėms 2005 m. birželio 21 d. Tarybos reglamentas (EB) Nr. 1290/2005 dėl bendrosios žemės ūkio politikos finansavimo (OL L 209, p. 1) buvo pagrindinis Europos žemės ūkio garantijų fondo (EŽŪGF) ir Europos žemės ūkio fondo kaimo plėtrai (EŽŪFKP) veiklą reglamentuojantis reglamentas; šie fondai buvo įsteigti vadovaujantis šiuo reglamentu.

2 Minėto reglamento 4 straipsnyje buvo numatyta, kad EŽŪFKP finansuoja, taikydamas valstybių narių ir Europos Sąjungos pasidalijamąjį valdymą, Sąjungos finansinę paramą kaimo plėtros programoms, įgyvendinamoms pagal Sąjungos teisės aktus dėl EŽŪFKP teikiamos kaimo plėtros paramos.

3 Reglamento Nr. 1290/2005 22 straipsnyje buvo nustatyta, kad iš EŽŪFKP kaimo plėtros programų išlaidoms skiriamas finansavimas kiekvienai programai yra apibrėžiamas neviršijant Sąjungos teisės aktuose, susijusiuose su EŽŪFKP parama kaimo plėtrai, nustatytos viršutinės ribos ir Europos Komisijos nustatytų sumų. Pagal to paties reglamento 23 straipsnio antrą pastraipą Komisijos sprendimas, patvirtinantis valstybės narės pateiktą kaimo plėtros programą, kai apie jį pranešama valstybei narei, yra teisinis įsipareigojimas. Minėto reglamento 24 straipsnyje, be kita ko, buvo nustatyta, kad Komisija, atlikdama išankstinį finansavimą, tarpinius mokėjimus ir išmokėdama likutį, valstybėms narėms skiria asignavimus, reikalingus 4 straipsnyje nurodytoms išlaidoms padengti.

4 Reglamento Nr. 1290/2005 26 straipsnyje „Tarpinių išmokų mokėjimas“ buvo numatyta:

„1. Tarpinės išmokos mokamos pagal kiekvieną kaimo plėtros programą. Jos apskaičiuojamos taikant kiekvienai prioritetinei krypčiai numatytą bendro finansavimo procentinį dydį šiai krypčiai patvirtintoms valstybės išlaidoms.

2. Tarpines išmokas, skirtas padengti akredituotų mokėjimo agentūrų išlaidas, padarytas įgyvendinant programas, Komisija išmoka atsižvelgdama į turimas biudžeto lėšas.

3. Komisija kiekvieną tarpinę išmoką išmoka tuo atveju, jei įvykdomi šie reikalavimai:

a) pagal 8 straipsnio 1 dalies c punktą Komisijai yra perduodama akredituotos mokėjimo agentūros pasirašyta išlaidų deklaracija [ir, be kita ko, akredituotų mokėjimo agentūrų metinės sąskaitos];

b) per visą programos vykdymo laikotarpį neviršijama bendra EŽŪFKP finansinio įnašo, skirto kiekvienai prioritetinei krypčiai, suma;

c) Komisijai perduodama privaloma paskutinė metinė kaimo plėtros įgyvendinimo ataskaita.

4. Jeigu vienas iš 3 dalyje išdėstytų reikalavimų neįvykdytas, Komisija nedelsdama apie tai informuoja akredituotą mokėjimo agentūrą ir koordinuojančią įstaigą, jei tokia yra paskirta. Jeigu vienas iš 3 dalies a ar c punktuose išdėstytų reikalavimų neįvykdytas, išlaidų deklaracija laikoma nepriimtina.

5. Komisija tarpinę išmoką išmoka per 45 dienas nuo išlaidų deklaracijos, atitinkančios šio straipsnio 3 dalyje nustatytas sąlygas, užregistravimo, nepažeidžiant 30 ir 31 straipsniuose nurodytų sprendimų.

6. Akredituotos mokėjimo agentūros parengia ir Komisijos nustatytais intervalais Komisijai per tarpinę koordinavimo įstaigą, jei tokia yra paskirta, ar tiesiogiai, jei pastaroji nėra paskirta, pateikia su kaimo plėtros programomis susijusias tarpines išlaidų deklaracijas. Išlaidų deklaracijose nurodomos išlaidos, kurias agentūra patyrė per kiekvieną atitinkamą laikotarpį.

Tarpinės išlaidų, patirtų nuo spalio 16 d., deklaracijos priskiriamos ateinančių metų biudžetui.“

5 Minėto reglamento 27 straipsnyje „Tarpinių išmokų sustabdymas ir sumažinimas“ buvo numatyta:

„1. Tarpinės išmokos mokamos remiantis išlaidų deklaracijomis bei valstybių narių pateikta finansine informacija. Taikomas Reglamento (EB, Euratomas) Nr. 1605/2002 81 straipsnis.

2. Jei remiantis valstybės narės pateiktomis išlaidų deklaracijomis ir finansine informacija negalima daryti išvados, kad išlaidų deklaravimas atitinka taikomas Bendrijos taisykles, valstybės narės yra paprašomos pateikti papildomą informaciją per laiką, kuris nustatomas atsižvelgiant į problemos rimtumą, tačiau paprastai negali būti trumpesnis kaip trisdešimt dienų.

3. Valstybei narei nepateikus atsakymo į 2 dalyje nurodytą prašymą arba pateikus tokį atsakymą, kuris nėra tinkamas ar kuriuo remiantis galima daryti išvadą, kad taikomų Bendrijos taisyklių buvo nesilaikoma arba Bendrijos lėšos buvo naudojamos neteisėtai, Komisija gali sumažinti tarpines išmokas arba laikinai sustabdyti jų mokėjimą valstybei narei. Ji atitinkamai informuoja valstybę narę.

4. Tarpinių išmokų sumažinimas ar jų mokėjimo sustabdymas, kaip nurodyta 26 straipsnyje, turi būti atliekamas laikantis proporcingumo principo ir nepažeisti 30 ir 31 straipsniuose nurodytų sprendimų.“

6 Reglamento Nr. 1290/2005 29 straipsnyje „Automatinis įsipareigojimų panaikinimas“ buvo numatyta:

„1. Komisija automatiškai panaikina įsipareigojimus, susijusius su kaimo plėtros programai skirta biudžetinio įsipareigojimo dalimi, kuri nebuvo panaudota išankstiniam finansavimui ar tarpinėms išmokoms arba dėl kurios Komisijai nebuvo pateikta išlaidų, padarytų ne vėliau kaip iki kitų metų, einančių po biudžetinio įsipareigojimo metų, gruodžio 31 d., deklaracija, atitinkanti 26 straipsnio 3 dalyje numatytas sąlygas.

2. Iki 2015 m. gruodžio 31 d. neįvykdytų biudžetinių įsipareigojimų dalis, dėl kurios iki 2016 m. birželio 30 d. nėra pateikta išlaidų deklaracija, automatiškai panaikinama. <...>

4. Vykstant teismo procesui ar nagrinėjant sustabdymo poveikį turintį administracinį ieškinį, 1 ar 2 dalyje nurodytas terminas, iki kurio atliekamas automatinis įsipareigojimų panaikinimas, nutraukiamas, atsižvelgiant į atitinkamų operacijų sumą, kol trunka teisminis procesas arba kol nagrinėjamas administracinis ieškinys, jei Komisija iš valstybės narės ne vėliau kaip N + 2 metų gruodžio 31 d. gauna pagrįstą informaciją.

5. Apskaičiuojant sumas, kurioms taikomas automatinis įsipareigojimų panaikinimas, neatsižvelgiama į:

a) tą biudžetinių įsipareigojimų dalį, dėl kurių buvo pateikta išlaidų deklaracija, bet kurių kompensavimą Komisija sumažino arba sustabdė iki N + 2 metų gruodžio 31 d.;

b) tą biudžetinių įsipareigojimų dalį, kurių mokėjimo agentūra negalėjo apmokėti dėl *force majeure* aplinkybių, turėjusių reikšmingą poveikį kaimo plėtros programos įgyvendinimui. *Force majeure* aplinkybėmis besiremiančios nacionalinės institucijos turi įrodyti jų tiesiogines pasekmes visos programos arba jos dalies įgyvendinimui.

6. Komisija laiku informuoja valstybę narę atsiradus rizikai, kad bus taikomas automatinis įsipareigojimų panaikinimas. Komisija, remdamasi turima informacija, valstybei narei ir atitinkamoms institucijoms praneša, kokiai sumai įsipareigojimas bus automatiškai panaikintas. Gavusi šią informaciją, valstybė narė per du mėnesius pritaria minėtai sumai arba pateikia savo pastabas. Komisija ne vėliau kaip per 9 mėnesius po 1 ir 4 dalyse nustatyto termino automatiškai panaikina įsipareigojimų vykdymą.

7. Automatinio įsipareigojimų panaikinimo atveju tų metų EŽŪFKP parama atitinkamai kaimo plėtros programai sumažinama suma, kuriai taikytas automatinis įsipareigojimų panaikinimas <…>“

7 To paties reglamento 30 straipsnyje „Sąskaitų apmokėjimas [patvirtinimas]“ buvo nustatyta:

„1. Pasibaigus atitinkamiems finansiniams metams, Komisija iki kitų metų balandžio 30 d., remdamasi pagal 8 straipsnio 1 dalies c punkto iii papunktį perduota informacija, priima sprendimą dėl akredituotų mokėjimo agentūrų sąskaitų apmokėjimo [patvirtinimo] 41 straipsnio 3 dalyje nustatyta tvarka.

2. Sprendimas dėl sąskaitų apmokėjimo [patvirtinimo] priimamas atsižvelgiant į pateiktos metinės sąskaitos užbaigtumą, tikslumą ir teisingumą. Sprendimas nepažeidžia vėliau pagal 31 straipsnį priimamų sprendimų.“

8 To paties reglamento 31 straipsnyje „Atitikties patikrinimas [patvirtinimas]“ buvo nustatyta:

„1. Komisija priima sprendimą dėl išlaidų, kurios nebus finansuojamos pagal 41 straipsnio 3 dalyje nurodytą tvarką, jeigu ji nustato, kad 3 straipsnio 1 dalyje ir 4 straipsnyje nurodytos išlaidos buvo padarytos pažeidžiant Bendrijos taisykl[es].

2. Komisija įvertina sumas, kurios nebus finansuojamos, atsižvelgdama į nustatytą neatitikimo svarbą. Komisija atsižvelgia į pažeidimo pobūdį ir lygį bei į Bendrijai padarytą finansinę žalą.

3. Prieš priimant sprendimą nefinansuoti, Komisijos patikrinimo išvados ir valstybės narės paaiškinimai pateikiami raštu, po to abi šalys stengiasi susitarti dėl priemonių, kurių reikės imtis.

Nepavykus susitarti, valstybė narė gali prašyti pradėti procedūrą, kurios tikslas – suderinti kiekvienos šalies pozicijas per keturis mėnesius. Šios procedūros rezultatai yra pateikiami Komisijai siunčiamoje ataskaitoje, kuri ją išnagrinėja prieš priimdama sprendimą nefinansuoti <…>“

9 Klostantis faktinėms aplinkybėms galiojusiame 2005 m. rugsėjo 20 d. Tarybos reglamente (EB) Nr. 1698/2005 dėl Europos žemės ūkio fondo kaimo plėtrai (EŽŪFKP) paramos kaimo plėtrai (OL L 277, p. 1) buvo nustatytos bendros taisyklės, reglamentuojančios Bendrijos paramą kaimo plėtrai, kurią finansuoja EŽŪFKP, įsteigtas vadovaujantis Reglamentu Nr. 1290/2005. Jo 71 straipsnyje „Reikalavimus atitinkančios išlaidos“ buvo nustatyta:

„1. <...> išlaidos atitinka reikalavimus EŽŪFKP finansavimui gauti, jei atitinkamą pagalbos sumą 2007 m. sausio 1 d.–2015 m. gruodžio 31 d. laikotarpiu faktiškai sumoka mokėjimo agentūra.

Naujos išlaidos, pridedamos keičiant <...> programą, atitinka reikalavimus nuo tos dienos, kai Komisija gauna prašymą pakeisti programą.

2. Išlaidos atitinka reikalavimus EŽŪFKP finansavimui gauti tik tuo atveju, jei jos susijusios su operacijomis, kurias pagal kompetentingos įstaigos nustatytus atrankos kriterijus atrinko atitinkamos programos valdymo institucija arba kurios buvo atrinktos jos atsakomybe <...>“

10 To paties reglamento 75 straipsnio 1 dalies a punkte buvo numatyta, kad valdymo institucija atsako už efektyvų, veiksmingą ir teisingą vadovavimą programai bei jos įgyvendinimą, visų pirma, užtikrina, kad finansuotinos operacijos būtų atrenkamos pagal kaimo plėtros programai taikomus kriterijus.

11 Pagal 2006 m. gruodžio 15 d. Komisijos reglamento (EB) Nr. 1974/2006, nustatančio išsamias Tarybos reglamento (EB) Nr. 1698/2005 taikymo taisykles (OL L 368, p. 15), 6 konstatuojamąją dalį atskirais Komisijos sprendimais turėtų būti tvirtinami tik reikšmingi programų pakeitimai, EŽŪFKP finansavimo perkėlimas tarp atskirų programos krypčių ar bendro EŽŪFKP finansavimo normų pakeitimai ir turi būti nustatyta susitarimų dėl tokių pranešimų sudarymo tvarka.

12 Reglamento Nr. 1974/2006 10 straipsnio 1 dalyje buvo nustatyta:

„Taikant Reglamento <...> Nr. 1698/2005 71 straipsnio 1 dalies antrą pastraipą, valstybės narės yra atsakingos už išlaidas nuo tos dienos, kai Komisija gauna prašymą persvarstyti ar pakeisti programą, kaip nurodyta šio reglamento 6 straipsnio 1 dalyje, iki Komisijos sprendimo <...> priėmimo dienos arba iki pakeitimų atitikties vertinimo <...> užbaigimo dienos.“

13 2006 m. birželio 21 d. Komisijos reglamente (EB) Nr. 883/2006, nustatančiame išsamias Tarybos reglamento Nr. 1290/2005 taikymo taisykles dėl mokėjimo agentūrų apskaitos tvarkymo, išlaidų ir įplaukų deklaravimo ir išlaidų kompensavimo iš EŽŪGF ir EŽŪFKP sąlygų (OL L 171, p. 1), nustatytos tam tikros pasidalijamojo Europos žemės ūkio garantijų fondo (EŽŪGF) ir Europos žemės ūkio fondo kaimo plėtrai (EŽŪFKP) išlaidų ir įplaukų valdymo, mokėjimo agentūrų apskaitos tvarkymo, išlaidų ir įplaukų deklaravimo bei tų išlaidų kompensavimo Komisijos lėšomis sąlygos ir konkrečios taisyklės pagal Reglamentą Nr. 1290/2005. Jo 7 konstatuojamojoje dalyje nurodyta, kad priemonių, susijusių su EŽŪGF ir EŽŪFKP finansuojamomis operacijomis, išlaidų deklaracijos, kurios laikomos mokėjimo paraiškomis, Komisijai turi būti pateikiamos kartu su reikalinga informacija. Pagal jo 11 konstatuojamąją dalį Komisija atlieka mėnesio arba periodinius mokėjimus valstybėms narėms, remdamasi jų pateiktomis išlaidų deklaracijomis, tačiau ji turi atsižvelgti į mokėjimo agentūros iš Sąjungos biudžeto gautas įplaukas. 23 konstatuojamojoje dalyje nurodyta, kad, atsižvelgiant į EŽŪFKP apskaitai taikomų taisyklių ypatybes, išankstinio finansavimo naudojimą ir priemonių finansavimą pagal kalendorinius metus, reikia nustatyti, kad tos išlaidos būtų deklaruojamos prie šių specifinių sąlygų priderintu dažnumu.

14 Klostantis faktinėms aplinkybėms taikytinos Reglamento Nr. 883/2006 redakcijos 16 straipsnyje „Išlaidų deklaracijos“ buvo numatyta:

„1. Mokėjimo agentūros teikia kiekvienos kaimo plėtros programos išlaidų deklaracijas. Tose deklaracijose pateikiama valstybinio finansavimo reikalavimus atitinkančių išlaidų suma, kurią atskaitiniu laikotarpiu mokėjimo agentūra faktiškai sumokėjo ir kuri atitinka EŽŪFKP finansavimo dalį.

2. Patvirtinus programą, laikydamosi Reglamento <...> Nr. 1290/2005 8 straipsnio 1 dalies c punkto i papunkčio, valstybės narės elektroniniu būdu pagal šio reglamento 18 straipsnyje numatytas sąlygas Komisijai pateikia išlaidų deklaracijas tokiu dažnumu ir laikydamosi tokių terminų: <…>

d) išlaidų, padarytų nuo spalio 16 d. iki gruodžio 31 d., ne vėliau nei sausio 31 d.

Deklaruojant išlaidas už atskaitinį laikotarpį, galima pateikti pakoreguotus tais pačiais biudžetiniais metais už kitus laikotarpius deklaruotus duomenis.

<…>

4. Jei atskaitinio laikotarpio išlaidų deklaracijose nustatomi neatitikimai, skirtingi išaiškinimai arba nenuoseklumas, kylantys dėl Reglamente <...> Nr. 1698/2005 ir taikymo taisyklėse reikalaujamos informacijos nepateikimo, ir dėl to deklaracijas reikia papildomai tikrinti, atitinkamos valstybės narės yra prašoma pateikti daugiau informacijos <…>

Tokiu atveju Reglamento <...> Nr. 1290/2005 26 straipsnio 5 dalyje nustatytas mokėjimo terminas visai arba daliai mokėjimo paraiškoje nurodytos sumos gali būti sustabdytas laikotarpiui nuo prašymo pateikti daugiau informacijos datos iki paprašytos informacijos gavimo, bet ne ilgiau nei iki kito laikotarpio išlaidų deklaravimo. Jei iki to termino pabaigos sprendimo nerandama, Komisija gali sumažinti arba sustabdyti mokėjimus pagal Reglamento Nr. 1290/2005 27 straipsnio 3 dalį.

<…>“

15 2006 m. birželio 21 d. Komisijos reglamento (EB) Nr. 885/2006, nustatančio išsamias Tarybos reglamento Nr. 1290/2005 nuostatų dėl mokėjimo agentūrų ir kitų įstaigų akreditavimo bei EŽŪGF ir EŽŪFKP sąskaitų patikrinimo ir patvirtinimo taikymo taisykles (OL L 171, p. 90), 9 konstatuojamojoje dalyje nurodyta, kad turi būti nustatytos išsamios nuostatos, skirtos sąskaitų patvirtinimo tvarkai, numatytai Reglamento Nr. 1290/2005 30 straipsnyje, ir atitikties patvirtinimo tvarkai, numatytai to reglamento 31 straipsnyje, įskaitant mechanizmą, kurį naudojant kiekvienu atskiru atveju gautos sumos būtų atimamos iš arba pridedamos prie vieno iš tolesnių mokėjimų, kurie bus skirti valstybei narei.

16 Reglamento Nr. 885/2006 10 straipsnyje „Finansinis patikrinimas ir patvirtinimas [Sąskaitų patvirtinimas]“ nustatyta:

„1. Reglamento <...> Nr. 1290/2005 30 straipsnyje nurodytame sąskaitų patikrinimo ir patvirtinimo sprendime nustatomos kiekvienos valstybės narės išlaidų sumos per svarstomuosius finansinius metus ir pripažįstama, kad jos turės būti įrašytos į EŽŪGF ir EŽŪFKP sąskaitas, remiantis šio reglamento 6 straipsnyje nurodytomis sąskaitomis bei atsižvelgiant į visus Reglamento <...> Nr. 1290/2005 17 ir 27 straipsniuose nurodytus sumažinimus ir sustabdymus.

<…>

Į EŽŪFKP skirtame sąskaitų patikrinimo ir patvirtinimo sprendime nustatytą sumą įtraukiamos lėšos, kurias atitinkama valstybė narė gali panaudoti dar kartą pagal Reglamento <...> Nr. 1290/2005 33 straipsnio 3 dalies c punktą.

2. <...> EŽŪFKP atveju su sąskaitų patikrinimo ir patvirtinimo sprendimu susijusios susigrąžintinos iš kiekvienos valstybės narės arba jai sumokėtinos sumos nustatomos, išskaičiuojant konkrečių finansinių metų tarpines išmokas iš pagal 1 dalį tiems patiems finansiniams metams pripažintų išlaidų. Komisija išskaičiuoja šią sumą iš pirmojo mokėjimo arba prideda ją prie minėto mokėjimo, už kurį valstybė narė pateikė išlaidų deklaraciją po to, kai buvo priimtas sprendimas pagal Reglamento <...> Nr. 1290/2005 30 straipsnį.

3. Pasibaigus finansiniams metams, vėliausiai iki kovo 31 d., Komisija informuoja konkrečią valstybę narę apie Komisijai pateiktos informacijos patikrinimų rezultatus kartu su siūlomais pakeitimais.

4. Jeigu dėl tam tikrų konkrečiai valstybei narei priskirtinų priežasčių Komisija negali patikrinti valstybės narės sąskaitų iki kitų metų balandžio 30 d., Komisija informuoja konkrečią valstybę narę apie papildomus tyrimus, kuriuos ji siūlo atlikti pagal Reglamento <...> Nr. 1290/2005 37 straipsnį.

<…>“

17 To paties reglamento 11 straipsnyje „Atitikties patikrinimas [patvirtinimas]“ buvo nustatyta Reglamento Nr. 1290/2005 31 straipsnyje numatytos procedūros įgyvendinimo tvarka.

Ginčo aplinkybės

18 2011 m. lapkričio 15 d. raštu Italijos institucijos pagal Reglamento Nr. 1974/2006 6 straipsnį pateikė Komisijai pagrįstą pasiūlymą pakeisti Bazilikatos regiono kaimo plėtros programą, vykdomą 2007–2013 m. laikotarpiu. Konkrečiai kalbant, šis prašymas buvo susijęs su šios programos priemonės Nr. 125 įgyvendinimo tvarka, tiek organizuojant viešuosius pirkimus regionuose, tiek vykdant procedūrą nacionaliniu lygiu.

19 2011 m. gruodžio 1 d. raštu Komisija patvirtino gavusį šį raštą ir pažymėjo, kad pagal Reglamento Nr. 1974/2006 7 straipsnį šešių mėnesių pritarimo terminas bus taikomas visiems prašomiems pakeitimams.

20 2012 m. sausio 26 d. raštu Italijos mokėjimo agentūra *Agenzia per le erogazioni in agricoltura* (AGEA, Pagalbos skyrimo žemės ūkio sektoriuje agentūra) pateikė išlaidų, kurias patyrė Bazilikatos regiono kaimo plėtros programos valdymo institucija per 2011 m. paskutinį ketvirtį, deklaraciją pagal Reglamento Nr. 1290/2005 26 straipsnio 3 dalies a punktą.

21 Po dvišalių Italijos institucijų ir Komisijos susitikimų pastaroji 2012 m. vasario 8 d. elektroniniu laišku paprašė patikslinti deklaruotas Bazilikatos regiono 2011 m. paskutinio ketvirčio išlaidas, finansuojamas EŽŪFKP. Ji, be kita ko, klausė, ar šios išlaidos apėmė išlaidas, susijusias su siūlomais šio regiono programos pakeitimais, kuriuos šiuo metu nagrinėja Komisijos tarnybos. Be to, ji paprašė išsamiai pagrįsti su priemone Nr. 125, kurią taip pat nagrinėjo šios tarnybos, susijusias išlaidas.

22 2012 m. vasario 9 d. elektroniniu laišku Italijos institucijos atsakė, nurodydamos, kad deklaruotos išlaidos apėmė išlaidas, susijusias su penkiais projektais, susijusiais su priemone Nr. 125, kuri buvo įgyvendinama pagal nacionaliniu lygiu vykdomą procedūrą. Prie šio laiško pridėtoje lentelėje buvo nurodyta bendra šių penkių projektų išlaidų, finansuojamų iš EŽŪFKP, suma – 5 006 487,10 EUR.

23 2012 m. kovo 21 d. raštu Komisija pateikė savo pastabas ir paprašė Bazilikatos regiono institucijų patikslinti pasiūlymus pakeisti kaimo plėtros programą. Ji, be kita ko, konstatavo, kad pasiūlymas pradėti nacionaliniu lygiu vykdomą procedūrą pažeidžia Reglamento Nr. 1698/2005 71 straipsnio 2 dalį ir 75 straipsnio 1 dalies a punktą. Todėl ji sustabdė šešių mėnesių terminą, skirtą visoms priemonės pritarti, ir paprašė Italijos institucijas iš naujo išnagrinėti jų pasiūlymus.

24 2012 m. kovo 28 d. raštu Komisija paprašė AGEA pateikti naują Bazilikatos regiono 2011 m. paskutinio ketvirčio išlaidų deklaraciją atėmus išlaidas, susijusias su penkiais projektais, susijusiais su priemone Nr. 125, t. y. 8 703 906,64 EUR viešųjų išlaidų ir 5 006 487,10 EUR EŽŪFKP finansuojamų išlaidų. Ji padarė nuorodą į savo 2012 m. kovo 21 d. raštą ir konstatavo, kad siūlomas priemonės Nr. 125 įgyvendinimo tvarkos pakeitimas buvo nesuderinamas su Reglamento Nr. 1698/2005 71 straipsnio 2 dalimi ir 75 straipsnio 1 dalimi, todėl penki projektai negalėjo būti finansuojami iš EŽŪFKP. Galiausiai ji priminė Reglamento Nr. 1974/2006 10 straipsnio 1 dalies turinį.

25 AGEA atsakė 2012 m. balandžio 3 d. raštu ir atsisakė pateikti naują deklaraciją. Anot jos, ši pateikta deklaracija, atitinkanti Reglamento Nr. 1290/2005 26 straipsnio 3 dalies reikalavimus, turi būti laikoma priimtina ypač atsižvelgiant į tai, kad Komisija nepateikė prieštaravimų pagal tos pačios nuostatos 4 dalį. Todėl Komisija turėjo išmokėti tarpinę išmoką per 45 dienas nuo išlaidų deklaracijos gavimo, kaip tai numatyta Reglamento Nr. 883/2006 16 straipsnio 4 dalyje, siejamoje su Reglamento Nr. 1290/2005 26 straipsnio 5 dalimi. Taigi Komisija bet kada galėjo pasinaudoti galimybe sustabdyti išmokų mokėjimą arba jas sumažinti pagal Reglamento Nr. 1290/2005 27 straipsnį. Galiausiai AGEA manė, kad pagal Reglamento Nr. 883/2006 16 straipsnio 2 dalį prireikus Komisija turėjo atlikti galimus kito ketvirčio išlaidų deklaracijos pataisymus.

26 2012 m. gegužės 15 d. rašte Komisija patvirtino gavusi šį Italijos institucijų atsisakymą. Ji priminė priežastis, dėl kurių išlaidos, susijusios su penkiais nagrinėjamais projektais, turėjo būti atimtos iš deklaruotų išlaidų, ir paprašė šių institucijų pateikti jai papildomos informacijos per 30 dienų. Komisija pažymėjo, kad tuo atveju, jeigu negaus atsakymo arba jeigu atsakymas bus netinkamas, pagal Reglamento Nr. 1290/2005 27 straipsnį ji galės sumažinti deklaruotas išlaidas, iš kurių 5 006 487,10 EUR finansuojama iš EŽŪFKP.

27 2012 m. gegužės 25 d. raštu Komisija pateikė savo pastabas dėl naujos persvarstyto pasiūlymo pakeisti Bazilikatos kaimo plėtros programą versijos, apie kurią kartu informuota 2012 m. gegužės 9 d. Šioje versijoje Italijos Respublika siūlė įgyvendinti priemonę Nr. 125 organizuojant viešuosius pirkimus, kurių vykdymo sąlygas, numatytas kaimo plėtros programoje, galėtų patikrinti valdymo institucija. Komisija šį pasiūlymą taip pat atmetė. Konkrečiai, ji nurodė, kad prašymu pakeisti šios priemonės įgyvendinimo tvarką sukuriamas teisinis neaiškumas dėl galiojančios tvarkos. Galiausiai ji sustabdė šešių mėnesių terminą, skirtą pasiūlymui pakeisti programą pritarti, ir paprašė Italijos institucijas pateikti naują jo versiją.

28 2012 m. birželio 20 d. Italijos institucijos pateikė savo pastabas dėl išlaidų nepriimtinumo, kurį konstatavo Komisija savo 2012 m. gegužės 15 d. rašte.

29 Komisija atsakė 2012 m. rugsėjo 11 d. raštu; jame nurodė, kad Italijos institucijų pateikta informacija nepadėjo pašalinti sunkumų, susijusių su nagrinėjimo pakeitimo pasiūlymo suderinamumu su Reglamento Nr. 1698/2005 71 straipsnio 2 dalimi ir 75 straipsnio 1 dalimi. Ji ir vėl priėjo prie išvados, kad 5 006 487,10 EUR suma negalėjo būti finansuojama iš EŽŪFKP. Be to, ji nurodė, kad, per 30 dienų negavusi atsakymo arba gavusi netinkamą atsakymą, pagal Reglamento Nr. 1290/2005 27 straipsnio 3 dalį ji atitinkamai sumažins tarpines išlaidas.

30 2012 m. spalio 19 d. raštu Italijos institucijos patvirtino, kad jos nebeturi kitų argumentų dėl minėtos deklaruotų išlaidų sumos atitikties ir kad ji pradėjo susigrąžinti priemonės Nr. 125 paramos gavėjų gautas sumas.

31 2013 m. kovo 26 d. raštu Komisija nurodė Italijos institucijoms, kad pasikeitimas informacija, kaip jis suprantamas pagal Reglamento Nr. 1290/2005 27 straipsnio 3 dalį, buvo baigtas ir kad ji ir toliau laikosi savo išvados dėl priemonės Nr. 125 penkių projektų įgyvendinimo tvarkos nesuderinamumo su Sąjungos teise. Ji pridūrė, kad rengiasi sustabdyti 5 006 487,10 EUR sumos mokėjimą ir kad į tai bus atsižvelgta per vėlesnę sąskaitų patvirtinimo procedūrą.

32 2013 m. balandžio 17 d. raštu Italijos institucijos patvirtino gavusios šį Komisijos raštą ir nurodė, kad jos ginčijamą sumos mokėjimą laikė jau sustabdytu.

33 2013 m. balandžio 26 d. Komisija priėmė Įgyvendinimo sprendimą 2013/209/ES dėl valstybių narių mokėjimo agentūrų 2012 finansinių metų sąskaitų, susijusių su Europos žemės ūkio fondo kaimo plėtrai (EŽŪFKP) finansuojamomis išlaidomis [, patvirtinimo] (OL L 118, p. 23, toliau – ginčijamas sprendimas), apie kurį Italijos Respublikai pranešta 2013 m. balandžio 29 d. Kalbant apie Bazilikatos regioną, reikia pasakyti, kad Komisija 5 006 487,10 EUR sumą kvalifikavo kaip „vienkartinę sumą“, taip atsakydama Sąjungos finansavimą.

34 2013 m. gegužės 16 d. raštu Komisija, be kita ko, pradėjo atitikties patvirtinimo procedūrą pagal Reglamento Nr. 885/2006 11 straipsnio 1 dalį. Kaip korekcines priemones ji pasiūlė 5 006 487,10 EUR sumos, kurią turi padengti AGEA, korekciją.

Procesas ir šalių reikalavimai

35 Ši byla pradėta 2013 m. liepos 9 d. Italijos Respublikos Bendrojo Teismo kanceliarijai pareikštu ieškiniu.

36 Kadangi atsiliepimas į ieškinį nebuvo pateiktas per nustatytą terminą, t. y. iki 2013 m. lapkričio 26 d., rašytinė proceso dalis buvo baigta šią dieną.

37 Susipažinęs teisėjo pranešėjo pranešimu Bendrasis Teismas (šeštoji kolegija) nusprendė pradėti žodinę proceso dalį ir taikydamas 1991 m. gegužės 2 d. Pirmosios instancijos teismo (dabar – Bendrasis Teismas) procedūros reglamento 64 dalyje numatytas proceso organizavimo priemones pateikė šalims klausimus raštu; šalys į juos atsakė per nustatytą terminą.

38 2015 m. balandžio 16 d. posėdyje buvo išklausytos šalių kalbos ir jų atsakymai į Bendrojo Teismo žodžiu pateiktus klausimus.

39 Italijos Respublika Bendrojo Teismo prašo:

— panaikinti ginčijamą sprendimą tiek, kiek jame 5 006 487,10 EUR suma, susijusi su Bazilikatos regionu, atskaityta iš EŽŪFKP išlaidų šio regiono kaimo plėtros programai,

— priteisti iš Komisijos bylinėjimosi išlaidas.

40 Komisija Bendrojo Teismo prašo:

— atmesti ieškinį,

— priteisti iš Italijos Respublikos bylinėjimosi išlaidas.

Dėl teisės

41 Grįsdama savo ieškinį Italijos Respublika pateikia vieną pagrindą, paremtą Reglamento Nr. 1290/2005 26, 27 ir 29 straipsnių, Reglamento Nr. 1974/2006 10 straipsnio, Reglamento Nr. 883/2006 16 straipsnio 4 dalies ir Reglamento Nr. 885/2006 11 straipsnio pažeidimu, taip pat esminių procedūrinių reikalavimų, įskaitant pareigą motyvuoti, ir bendrų Sąjungos teisės principų, įskaitant konkrečiai teisėtumo, teisinio saugumo ir teisėtų lūkesčių apsaugos principus, pažeidimu.

42 Anot Italijos Respublikos, 5 006 487,10 EUR sumos kvalifikavimas kaip „vienkartinės sumos“ ginčijamame sprendime reiškia, kad ji atimama iš EŽŪFKP išlaidų Bazilikatos regiono kaimo plėtros programos didžiausios sumos, todėl nebeįmanoma ja pasinaudoti laikantis minėtos didžiausios sumos. Toks kvalifikavimas prilygsta su šia suma susijusių įsipareigojimų panaikinimui, kaip tai suprantama pagal Reglamento Nr. 1290/2005 29 straipsnį. Dėl tokio įsipareigojimų panaikinimo pažeidžiamos visos 41 punkte nurodytos nuostatos ir teisės normos, ypač dėl to, kad Bazilikatos regiono kaimo plėtros programos 2011 m. paskutinio ketvirčio išlaidų deklaracija buvo pateikta per nustatytą terminą ir laikantis Reglamento Nr. 1290/2005 26 straipsnio 3 dalies.

43 Komisija ginčija Italijos Respublikos argumentus ir mano, kad ieškinys pagrįstas neteisinga prielaida, nes ginčijamame sprendime nenumatytas joks automatinis įsipareigojimų dėl ginčijamos sumos panaikinimas. Be to, kadangi Italijos Respublika daug dalyvavo šio sprendimo rengimo procese, atsižvelgiant į ginčijamo sprendimo 1 ir 7 konstatuojamąsias dalis, jis turi būti laikomas pakankamai motyvuotu.

44 Pirmiausia pažymėtina, kad, kaip Italijos Respublika patvirtino per posėdį, šis ieškinys yra susijęs su tuo, jog ginčijamame sprendime buvo iš esmės automatiškai panaikinti įsipareigojimai dėl 5 006 487,10 EUR sumos pažeidžiant Reglamento Nr. 1290/2005 29 straipsnio 5 dalį ir tai padaryta be tinkamo paaiškinimo.

45 Taigi, pirma, pažymėtina, kad savo dokumentuose Italijos Respublika, nepateikdama išsamesnio paaiškinimo, tik nurodė, kad pažeisti Reglamento Nr. 1290/2005 26 ir 27 straipsniai, Reglamento Nr. 1974/2006 10 straipsnis, Reglamento Nr. 883/2006 16 straipsnio 4 dalis ir Reglamento Nr. 885/2006 11 straipsnis, taip pat apskritai pažymėjo, kad pažeisti esminiai procedūriniai reikalavimai ir bendri Sąjungos teisės principai, ypač teisėtumo, teisinio saugumo ir teisėtų lūkesčių apsaugos.

46 Reikia priminti, kad pagal 1991 m. gegužės 2 d. Procedūros reglamento 44 straipsnio 1 dalies c punktą ieškinyje turi būti pateikta, be kita ko, pagrindų, kuriais remiamasi, santrauka. Be to, pagal nusistovėjusią teismo praktiką, nepaisant terminologijos klausimų, ši santrauka turi būti pakankamai aiški ir tiksli, kad atsakovas galėtų pasirengti gynybai, o Bendrasis Teismas – priimti sprendimą dėl ieškinio, jei reikia, – be kitos informacijos. Siekiant užtikrinti teisinį saugumą ir gerą teisingumo vykdymą, tam, kad ieškinys būtų priimtinas, reikia, kad esminės faktinės ir teisinės aplinkybės, kuriomis jis grindžiamas, būtų nurodytos bent jau glaustai, bet nuosekliai ir suprantamai pačiame ieškinio tekste (žr. 2006 m. rugsėjo 27 d. Sprendimo *Roquette Frères / Komisija*, T-322/01, Rink., EU:T:2006:267, 208 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką). Be to, pagal nusistovėjusią teismo praktiką bet koks ieškinio pagrindas, kuris nepakankamai aiškiai suformuluotas ieškinyje, turi būti laikomas nepriimtinu. Analogiški reikalavimai taikomi tada, kai grindžiant ieškinio pagrindą pateikiamas kaltinimas. Kiek tai susiję nepriimtinumo pagrindu, susijusiu su viešąja tvarka, prireikus jis gali būti iškeltas Bendrojo Teismo iniciatyva (žr. 2005 m. gruodžio 14 d. Sprendimo *Honeywell / Komisija*, T-209/01, Rink., EU:T:2005:455, 54 ir 55 punktus ir juose nurodytą teismo praktiką).

47 Atsižvelgdamas į 46 punkte primintą nusistovėjusią teismo praktiką Bendrasis Teismas savo iniciatyva konstatuoja, kad nėra pateikta 45 punkte nurodytų kaltinimų santrauka, kaip tai reikalaujama pagal 1991 m. gegužės 2 d. Procedūros reglamento 44 straipsnio 1 dalies c punkto nuostatas. Todėl juos reikia atmesti kaip nepriimtinus.

48 Antra, ieškinio 40 ir 41 punktuose Italijos Respublika nurodo, kad ginčijamame sprendime nurodyta ginčijama suma yra neteisinga. Anot jos, atsižvelgiant į tai, kad, „siekiant išvengti įsipareigojimų panaikinimo, buvo atlikti didesni mokėjimai, nei būtina“, ši suma turėtų būti lygi 4 475 963,58 EUR. Ji pateikė lentelę, kurioje nurodyta bendra visų regiono finansinių įsipareigojimų suma 2007–2009 m. ir skirtumas tarp 2011 m. gruodžio 31 d. mokėjimų įtraukiant penkis projektus į priemonę Nr. 125 ir jų neįtraukiant.

49 Konstatuotina, kad ieškinio 41 punkte pateiktoje lentelėje nepateikiama nei jokios informacijos apie joje esančių duomenų šaltinį, nei jokio tinkamo paaiškinimo dėl jos sudarymo metodo ir kad neįmanoma patikrinti joje esančios informacijos. Todėl ji neturi pakankamos įrodomosios galios ir Bendrasis Teismas nenagrinės ginčijamos sumos apskaičiavimo. Šiuo klausimu reikia priminti, kad vertinant dokumento įrodomąją galią reikia patikrinti jame nurodytos informacijos patikimumą, visų pirma atsižvelgiant į dokumento kilmę, parengimo aplinkybes, adresatą, ir atsakyti į klausimą, ar jo turinys atrodo pagrįstas ir patikimas (žr. 2006 m. rugsėjo 27 d. Sprendimo *Dresdner Bank ir kt. / Komisija*, T-44/02 OP, T-54/02 OP, T-56/02 OP, T-60/02 OP ir T-61/02 OP, Rink., EU:T:2006:271, 121 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką).

50 Darytina išvada, kad kaltinimas, susijęs su ginčijamos sumos apskaičiavimu, nėra pagrįstas ir turi būti atmestas.

51 Tas pats taikytina ir ieškinio 37 punkte pateiktai lentelei, kurioje pateiktos Italijos institucijų susigrąžintos sumos iš priemonės Nr. 125 paramos gavėjų, kurios atspindi EŽŪFKP dalis. Šioje lentelėje nepateikiama nei jokios informacijos apie joje esančių duomenų šaltinį, nei jokio tinkamo paaiškinimo dėl jos sudarymo metodo. Todėl ji taip pat turi būti atmesta kaip neturinti įrodomosios galios.

52 Papildomai primintina, kad pagal nusistovėjusią teismo praktiką Komisija turi įrodyti, kad buvo pažeistos Sąjungos teisės normos, o nustačius šį pažeidimą valstybė narė prireikus turi įrodyti, kad Komisija suklydo vertindama jo finansinius padarinius (2004 m. spalio 7 d. Sprendimo *Ispanija / Komisija*, C-153/01, Rink., EU:C:2004:589, 67 punktą ir 2005 m. liepos 7 d. Sprendimo *Graikija / Komisija*, C-5/03, Rink., EU:C:2005:426, 38 punktą). Laikantis prielaidos, kad nagrinėjamu atveju pažeidimas būtų nustatytas, reikia konstatuoti, jog Italijos Respublika nepateikė jokio argumento, padedančio įrodyti Komisijos klaidą, susijusią su šio pažeidimo finansiniais padariniais.

53 Be to, kalbant apie kaltinimus, iš esmės pagrįstus Reglamento Nr. 1290/2005 29 straipsnio 5 dalies ir pareigos motyvuoti pažeidimu, reikia tai ir pažymėti.

54 Pirma, Italijos Respublika teigia, kad ginčijamas sprendimas yra nemotyvuotas tiek, kiek tai susiję su ginčijamos sumos kvalifikavimu 2012 m. EŽŪFKP sąskaitų patvirtinimo sprendime, kuriame neminimi parengiamieji dokumentai, reikalingi jam priimti.

55 Antra, Italijos Respublika nurodo, kad tiek, kiek ginčijama suma buvo sumažinta arba sustabdytas jos mokėjimas pagal Reglamento Nr. 1290/2005 27 straipsnio 3 dalį, ji būtinai atmetama skaičiuojant sumas, dėl kurių panaikinti įsipareigojimai pagal to paties reglamento 29 straipsnio 5 dalį. Be to, sąskaitų patvirtinimas yra susijęs tik su išvadų priėmimu dėl kiekvienos mokėjimų agentūros sąskaitų pateikimo. Anot Italijos Respublikos, ginčijamos sumos įtraukimas į ginčijamą sprendimą, susijusį su EŽŪFKP 2012 m. ataskaitinio laikotarpio sąskaitų patvirtinimu, prieštarauja tam, kad vėliau būtų pradėta atitikties patvirtinimo procedūra, numatyta Reglamento Nr. 885/2006 11 straipsnyje.

Dėl kaltinimo, susijusio su ginčijamo sprendimo motyvavimo trūkumu

56 Remiantis nusistovėjusia teismo praktika SESV 296 straipsnyje reikalaujamas motyvavimas turi aiškiai ir nedviprasmiškai atskleisti institucijos, kuri priėmė šį aktą, argumentus, kad suinteresuotieji asmenys galėtų sužinoti priimtos priemonės pagrindžiamuosius motyvus ir ginti savo teises, o teismas – vykdyti kontrolę. Motyvuojant nebūtina nurodyti visų svarbių faktinių ir teisinių aplinkybių. Galiausiai klausimas, ar sprendimo motyvavimas atitinka šiuos reikalavimus, turi būti vertinamas atsižvelgiant ne tik į jo tekstą, bet ir kontekstą bei atitinkamą sritį reglamentuojančių teisės normų visumą (šiuo klausimu žr. 2000 m. sausio 18 d. Sprendimo *Mehibas Dordtselaan / Komisija*, T-290/97, Rink., EU:T:2000:8, 92 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką).

57 Pagal nusistovėjusią teismo praktiką, atsižvelgiant į sprendimų, susijusių su sąskaitų patvirtinimu, rengimo ypatingą kontekstą, sprendimo motyvavimas turi būti laikomas pakankamu, jeigu valstybė, kuriai skirtas sprendimas, buvo labai įsitraukusi į jo rengimo procesą ir žinojo motyvus, dėl kurių Komisija neketino finansuoti ginčijamų sumų iš EŽŪFKP (kalbant apie EŽŪOGF, pagal analogiją žr. 2001 m. kovo 6 d. Sprendimo *Nyderlandai / Komisija*, C-278/98, Rink., EU:C:2001:124, 19 punktą; 2001 m. rugsėjo 20 d. Sprendimo *Belgija / Komisija*, C-263/98, Rink., EU:C:2001:455, 98 punktą ir 2004 m. rugsėjo 9 d. Sprendimo *Graikija / Komisija*, C-332/01, Rink., EU:C:2004:496, 67 punktą).

58 Pirma, nagrinėjamu atveju iš faktinių aplinkybių ir bylos medžiagos matyti, kad Komisija aiškiai ir pakankamai nurodė priežastis, kodėl manė, jog ginčijama suma negalėjo būti finansuojama iš EŽŪFKP, ir taip buvo per visą administracinę procedūrą, kurioje priimtas ginčijamas sprendimas. Iš tiesų ji daug kartų atkreipė Italijos Respublikos dėmesį į tai, kad yra neteisėta įtraukti ginčijamą sumą į deklaruotas 2011 m. paskutinio ketvirčio išlaidas, finansuojamas iš EŽŪFKP. Be to, ji daug kartų prašė atimti šias su

priemone Nr. 125 susijusių penkių projektų išlaidas ir nurodė, kad ji atitinkamai sumažins tarpines išlaidas dėl minėtos priemonės nesuderinamumo su Reglamento Nr. 1698/2005 71 straipsnio 2 dalimi ir 75 straipsnio 1 dalimi.

59 2012 m. kovo 21 d. rašte (žr. šio sprendimo 23 punktą) Komisija konstatavo, kad priemonės Nr. 125 pakeitimas buvo nesuderinamas su Reglamento Nr. 1698/2005 71 straipsnio 2 dalies ir 75 straipsnio 1 dalies a punkto reikalavimais. Šiame rašte ji pažymėjo, kad tik išlaidos, dėl kurių priėmė sprendimą atitinkamos programos valdymo institucija arba tai padaryta jos atsakomybe pagal kompetentingo organo nustatytus atrankos kriterijus, galėjo būti finansuojamos iš EŽŪFKP. Nagrinėjamu atveju taip nebuvo. Todėl 2012 m. kovo 28 d. rašte (žr. šio sprendimo 24 punktą) Komisija paprašė AGEA atimti išlaidas, susijusias su priemone Nr. 125, iš Bazilikatos regiono 2011 m. paskutinio ketvirčio išlaidų deklaracijos, nes jos negalėjo būti finansuojamos iš EŽŪFKP. Viena vertus, tame rašte ji rėmėsi ankstesniu 2012 m. kovo 21 d. raštu ir pakartojo tokio atėmimo motyvus bei tas pačias taikytinas teisės nuostatas ir, kita vertus, priminė Reglamento Nr. 1974/2006 10 straipsnio 1 dalies normą prašydama atimti šias išlaidas. 2012 m. gegužės 15 d. rašte (žr. šio sprendimo 26 punktą) pakartoti ankstesniuose raštuose nurodyti motyvai ir nurodyta, kad, jei nebus pateikta reikšmingos papildomos informacijos, Komisija pradės sąskaitų patvirtinimą, atėmusi išlaidas, susijusias su priemone Nr. 125, t. y. 5 006 487,10 EUR. Be to, 2012 m. rugsėjo 11 d. rašte (žr. šio sprendimo 29 punktą) Komisija atmetė Italijos institucijų argumentus ir vėl priėjo prie išvados dėl galimybės finansuoti ginčijamą sumą nebuvimo, remdamasi tais pačiais motyvais ir tomis pačiomis nuostatomis.

60 Ši procedūra baigta 2013 m. kovo 26 d. raštu (žr. šio sprendimo 31 punktą). Jame Komisija vėl nurodė priežastis, dėl kurių manė, kad ginčijama suma negali būti finansuojama iš EŽŪFKP. Ji nurodė, kad Italijos institucijos neatsakė į jos 2012 m. rugsėjo 11 d. rašte išreikštą susirūpinimą dėl išlaidų, patirtų įgyvendinant priemonę Nr. 125, teisėtumo. Todėl ji ir toliau laikėsi savo išvados ir nurodė, kad rengiasi sustabdyti 5 006 487,10 EUR sumos mokėjimą ir kad į tai bus atsižvelgta per sąskaitų patvirtinimo procedūrą.

61 Konstatuotina, kad tokiu faktinių aplinkybių klostymusi, kurio Italijos Respublika neginčijo, įrodoma, kad Komisija aiškiai ir nedviprasmiškai kalbėjo dėl ginčijamos sumos vertinimo.

62 Antra, iš bylos medžiagos matyti, kad Italijos institucijos suprato, jog ginčijama suma buvo atskaityta iš 2011 m. paskutinio ketvirčio išlaidų, kurios gali būti finansuotos ir dėl kokių priežasčių. Ypač pažymėtina, kad 2012 m. pabaigoje prieš sustabdant ginčijamos sumos mokėjimą, kaip reikalavimus finansuoti iš EŽŪFKP atitinkančias išlaidas, Italijos institucijos pradėjo susigrąžinti visą sumą iš paramos gavėjų ir tai patvirtino savo 2012 m. spalio 19 d. rašte. Be to, Italijos institucijos du kartus pakeitė savo pasiūlymą pakeisti priemonės Nr. 125 įgyvendinimo tvarką, siekdamos išspręsti Komisijos nurodytus sunkumus; tai patvirtinama jų atsakymais į Bendrojo Teismo klausimus raštu.

63 Taip pat pažymėtina, kad per administracinę procedūrą 2012 m. balandžio 3 d., birželio 20 d. ir spalio 19 d. bei 2013 m. balandžio 17 d. raštuose Italijos institucijos kelis kartus išsakė nuomonę dėl ginčijamos sumos kvalifikavimo ir Komisijos pozicijos šiuo klausimu.

64 Be to, pažymėtina, kad, kadangi Italijos Respublika 2011 m. lapkričio 15 d. raštu (žr. šio sprendimo 18 punktą) aiškiai pradėjo nagrinėjamo siūlomo pakeitimo pagal Reglamento Nr. 1974/2006 6 straipsnį kontrolės procedūrą, ji negali teigti nežinojusi tokių nepritarimo šiam pakeitimui padarinių, kaip nurodyti to paties reglamento 10 straipsnyje.

65 Trečia, argumentui, pagal kurį ginčijamas sprendimas yra nemotyvuotas, negalima pritarti. Iš šio sprendimo konstatuojamųjų dalių matyti, kad Komisija rėmėsi, be kita ko, Reglamento Nr. 1290/2005 27, 30 ir 33 straipsniais. Konkrečiai kalbant, ginčijamo sprendimo 7 konstatuojamojoje dalyje Komisija pažymėjo, kad, „siekiant išvengti ankstyvo arba laikino [sumažintų arba laikinai sustabdytų tarpinių išmokų pagal 27 straipsnio 3 dalį] kompensavimo, šiame sprendime jos neturėtų būti pripažintos ir turėtų būti toliau tikrinamos taikant atitikties patvirtinimo procedūrą“. Taigi

ginčijamo sprendimo 1 straipsnyje ji patvirtino valstybių narių mokėjimo agentūrų sąskaitas tiek, kiek jos susijusios su EŽŪFKP finansuojamomis 2012 finansinių metų išlaidomis, ir I priede patikslino pagal kiekvieną kaimo plėtros programą iš valstybės narės susigrąžintiną arba jai mokėtiną sumą. I priede, kiek tai susiję su Bazilikatos regionu, ginčijama suma buvo atimta iš deklaruotų išlaidų. Taigi 2012 finansiniais metais patvirtinta priimta suma buvo sumažinta proporcingai.

66 Atvirkščiai, nei tai teigia Italijos Respublika, nesvarbu, kad ginčijamame sprendime nesiremiama to akto parengiamaisiais dokumentais. Iš tiesų Italijos Respublika buvo labai įsitraukusi į šio sprendimo rengimo procesą, kaip tai suprantama pagal 57 punkte nurodytą teismo praktiką, ir žinojo motyvus, dėl kurių Komisija manė neprivalanti finansuoti ginčijamos sumos iš EŽŪFKP. Be to, Italijos Respublika nenurodė jokio netikslumo, dėl kurio būtų galėjusi nesuprasti ginčijamo sprendimo. Dėl to, kad ji teigia nesuprantanti, kodėl ginčijama suma įtraukta „į skiltį, kuri niekada nebuvo nurodyta [ginčijamame sprendime], ir paminėta kaip „vienkartinė suma“, pažymėtina, jog ši nomenklatūra tiesiogiai kyla iš Reglamento Nr. 1290/2005 33 straipsnio. Šio straipsnio „Konkrečios nuostatos, taikomos EŽŪFKP“ 3 dalies c punkte numatyta, kad sumos, kurių Sąjungos finansavimas yra nutrauktas, ir susigrąžintos sumos bei su jomis susijusios palūkanos vėl skiriamos atitinkamai programai. Šias lėšas valstybės narės gali „dar kartą panaudoti“ tik toje pačioje kaimo plėtros programoje numatytai operacijai ir su sąlyga, kad šios lėšos yra perskirstomos operacijoms, kurių buvo atliktas finansinis patikslinimas. Taigi, kaip buvo konstatuota 65 punkte, ginčijamame sprendime 33 straipsnis aiškiai nurodomas kaip teisinis pagrindas. Be to, Italijos Respublika ne tik susigrąžino ginčijamą sumą prieš priimant ginčijamą sprendimą, ji taip pat nagrinėjamame ieškinyje nurodo, kad negalėjo dar kartą panaudoti šios sumos priskirtai programai. Tai rodo, kad ji gerai suprato ginčijamo sprendimo motyvus ir galėjo remtis savo teisėmis Bendrajame Teisme.

67 Todėl šį kaltinimą reikia atmesti kaip nepagrįstą.

Dėl kaltinimo, siejamo su Reglamento Nr. 1290/2005 29 straipsnio 5 dalies pažeidimu

68 Pirmiausia primintina, kad bendro žemės ūkio politikos valdymo srityje Komisija neturi teisės finansuoti išlaidų, kurios neatitinka bendro aptariamų rinkų organizavimo taisyklių, ir kad ši taisyklė visuotinai taikoma (žr. 2005 m. birželio 9 d. Sprendimo *Ispanija / Komisija*, C-287/02, Rink., EU:C:2005:368, 34 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką). Taigi, jei Komisija nustato, jog į mokėjimo agentūrų sąskaitas įtrauktos išlaidos patirtos pažeidžiant Sąjungos taisykles dėl atitinkamos rinkos bendro organizavimo, ji turi teisę imtis bet kokių priemonių, taip pat atlikti mokėjimo agentūrų metinių sąskaitų finansines korekcijas sprendimo dėl sąskaitų patvirtinimo priėmimo pagal Reglamento Nr. 1290/2005 30 straipsnį etapu (žr., kiek tai susiję su sąskaitų patvirtinimu pagal Reglamento Nr. 1258/1999 7 straipsnio 3 dalį, minėto Sprendimo *Ispanija / Komisija*, EU:C:2005:368, 35 punktą).

69 Pagal nusistovėjusią teismo praktiką, kai Komisija atsisako iš fondų finansuoti tam tikras išlaidas dėl valstybės narės padarytų Sąjungos teisės pažeidimų, ji turi įrodyti minėtus pažeidimus (šiuo klausimu žr. 1999 m. spalio 28 d. Sprendimo *Italija / Komisija*, C-253/97, Rink., EU:C:1999:527, 6 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką).

70 Norint įrodyti, jog pažeistos žemės ūkio rinkų bendro organizavimo taisyklės, Komisijai nebūtina išsamiai įrodyti, kad nacionalinių valdymo institucijų atlikti patikrinimai buvo nepakankami ar kad jų pateikiami skaičiai neteisingi; jai užtenka pateikti įrodymų, kurie sukelia labai didelių ir pagrįstų abejonių dėl tokių patikrinimų ar skaičių. Komisijos įrodinėjimo našta šiuo atveju sumažinama todėl, kad valstybė narė yra geresnėje padėtyje kalbant apie EŽŪFKP sąskaitoms apmokėti reikalingų duomenų rinkimą ir patikrinimą, todėl ji ir turi pateikti kuo detalesnių ir išsamesnių įrodymų, kad šie patvirtinimai iš tiesų buvo atlikti, ar įrodymų dėl šių skaičių ir, jei reikia, įrodymų, kad Komisijos teiginiai nepagrįsti (žr. apie EŽŪOGF 68 punkte minėto Sprendimo *Ispanija / Komisija*, EU:C:2005:368, 53 punktą ir 2014 m. lapkričio 6 d. Sprendimo *Nyderlandai / Komisija*, C-610/13 P, EU:C:2014:2349, 60 punktą).

71 Taigi ši valstybė narė turi įrodyti, kad sąlygos gauti finansavimą, kurį atsakė Komisija, yra įgyvendintos. Suinteresuotoji valstybė narė negali paneigti Komisijos išvadų, savo teiginių neparemdama patikimos ir veiksmingos kontrolės sistemos buvimo įrodymais. Jei nepavyksta įrodyti, kad Komisijos išvados neteisingos, tokiu atveju jos tampa įrodymais, galinčiais sukelti daug abejonių dėl adekvačių ir veiksmingų priežiūros ir kontrolės priemonių sistemos (žr. 2013 m. gegužės 17 d. Sprendimo *Bulgarija / Komisija*, T-335/11, EU:T:2013:262, 22 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką).

72 Būtent atsižvelgiant į šiuos principus reikia nagrinėti šį kaltinimą.

73 Šiuo kaltinimu ieškovė teigia, kad Komisija panaikino įsipareigojimus dėl ginčijamos sumos ginčijamame sprendime, kaip tai numatyta Reglamento Nr. 1290/2005 29 straipsnyje. Anot Italijos Respublikos, pagal to paties reglamento 27 straipsnio 3 dalį sustabdytas sumos mokėjimas negali būti įsipareigojimų panaikinimo objektas pagal minėto reglamento 29 straipsnio 5 dalies a punktą.

74 Pirmiausia primintina, kad Reglamento Nr. 1290/2005 29 straipsnis nėra vienas iš ginčijamo sprendimo teisinių pagrindų. Šia nuostata nesiremiama nei šio sprendimo konstatuojamosiose dalyse, nei rezoliucinėje dalyje, kaip tai matyti iš kaltinimo dėl nepakankamų motyvų nagrinėjimo. Iš ginčijamo sprendimo pavadinimo matyti, kad jis yra susijęs su valstybių narių mokėjimo agentūrų 2012 finansinių metų sąskaitų patvirtinimu. Be to, iš ginčijamo sprendimo 7 konstatuojamosios dalies, 1 straipsnio ir I priedo matyti, kad ginčijama suma buvo atimta iš patvirtintos sumos, skirtos Bazilikatos regiono kaimo plėtros programai, ir kad Italijos Respublikai buvo nurodyta nenaudoti šios sumos dar kartą minėtai programai, iki Komisija priims poziciją vėlesnėje atitikties patvirtinimo procedūroje. Galiausiai, kaip tai matyti iš 68 punkto, Komisija turi kompetenciją atlikti tokias korekcijas patvirtinimo sprendimuose.

75 Per posėdį ir atsakydama į Bendrojo Teismo pateiktus klausimus raštu, Italijos Respublika pripažino, kad Reglamento Nr. 1290/2005 29 straipsnis nebuvo taikomas nagrinėjamu atveju. Ji teigia, kad ginčijamos sumos kvalifikavimas kaip „vienkartinės sumos“ yra „aiškiai prilyginamas įsipareigojimų panaikinimui“, kai kalbama apie EŽŪFKP.

76 Šiam teiginiui negali būti pritarta.

77 Iš Reglamento Nr. 1290/2005 22 konstatuojamosios dalies matyti, kad automatinio įsipareigojimų panaikinimo taisyklės buvo nustatytos siekiant paspartinti programų įgyvendinimą ir prisidėti prie patikimo finansų valdymo. Be to, pagal to paties reglamento 29 straipsnį Komisija turi teisę automatiškai panaikinti įsipareigojimus, susijusius su kaimo plėtros programai skirta biudžetinio įsipareigojimo dalimi, kuri nebuvo panaudota išankstiniam finansavimui ar tarpinėms išmokoms arba dėl kurios nebuvo pateikta išlaidų, padarytų ne vėliau kaip iki kitų metų, einančių po biudžetinio įsipareigojimo metų, gruodžio 31 d., deklaracija.

78 Nagrinėjamu atveju ginčijamame sprendime galutinai neišbraukiama ginčijama suma. Iš tiesų, iš jo matyti, kad Komisija dar nepriėmė galutinės pozicijos dėl šios sumos kvalifikavimo. Ginčijamo sprendimo 5 konstatuojamojoje dalyje Komisija patikslina, kad metinės sąskaitos ir kartu su jomis pateikti dokumentai, kuriais remdamasi ji gali priimti sprendimą dėl metinių sąskaitų išsamumo, tikslumo ir teisingumo, yra pateikti I priede, kaip ir iš valstybių narių susigrąžintinos arba joms mokėtinos sumos. Ginčijamo sprendimo 7 konstatuojamojoje dalyje Komisija konstatavo, kad, siekiant išvengti ankstyvo arba laikino sustabdytų arba sumažintų tarpinių išmokų kompensavimo, šiame sprendime jos neturėtų būti pripažintos ir turėtų būti toliau tikrinamos taikant atitikties patvirtinimo procedūrą pagal Reglamento Nr. 1290/2005 31 straipsnį. Taigi, kaip matyti iš Komisijos 2013 m. gegužės 16 d. Komisijos rašto (žr. šio sprendimo 34 punktą), Komisija pradėjo šią atitikties patvirtinimo procedūrą. Šio dokumento 4 priedas „Korekcinės priemonės“ buvo susijęs, be kita ko, su ginčijamos sumos vertinimu. Be to, šalys neginčija, kad posėdžio dieną ši procedūra vis dar vyko. Todėl ginčijamas sprendimas nei *de jure*, nei *de facto* neprilygsta įsipareigojimų dėl ginčijamos sumos panaikinimui. Taigi Italijos Respublika negali pagrįstai remtis automatiniu įsipareigojimų panaikinimu

pagal Reglamento Nr. 1290/2005 29 straipsnio 5 dalį. Tai, kad jai ginčijamu sprendimu kliudoma naudoti ginčijamą sumą Bazilikatos regiono kaimo plėtros programai, neturi įtakos šio sprendimo teisiniam kvalifikavimui.

79 Remiantis kitais ieškovės argumentais, kurie daugiausia pagrįsti klaidinga prielaida, kad įsipareigojimai dėl ginčijamos sumos buvo faktiškai panaikinti, negalima abejoti šia išvada.

80 Pirma, Italijos Respublika neteisingai teigia, kad „formaliai pateikus ketvirčio išlaidų deklaraciją per nustatytą terminą <...> negalima automatiškai panaikinti įsipareigojimų dėl atitinkamų sumų, bet prireikus galima tik sustabdyti grąžinamos sumos mokėjimą arba sumažinti grąžinamą sumą, tačiau įsipareigojimai dėl taip sumažintos arba sustabdytos sumos negali būti panaikinti <...> [ir] ji gali būti dar kartą panaudota šiai [kaimo plėtros programai]“.

81 Taigi, kaip jau buvo konstatuota, jokio įsipareigojimų panaikinimo nagrinėjamu atveju nebuvo.

82 Pažymėtina, kad, pagal Italijos Respublikos argumento logiką Komisija turėtų priimti klaidingą kaimo plėtros programos tarpinių išlaidų deklaraciją vien dėl to, jog laikytasi Reglamento Nr. 1290/2005 26 straipsnio 3 dalyje numatytų formalių reikalavimų ją pateikti. Taigi ji privalėtų jas patvirtinti ir vėliau prisiimti administracinę naštą, susijusią su šios deklaracijos pataisymu per procedūrą, numatytą Reglamento Nr. 883/2006 16 straipsnyje. Tokia logika pažeidžia sąskaitų patvirtinimo procedūros, numatytos Reglamento Nr. 1290/2005 30 straipsnyje, vientisumą, kuris, kaip matyti iš jo teksto, apima nacionalinių institucijų pateiktų metinių sąskaitų užbaigtumą, tikslumą ir teisingumą.

83 Iš tiesų sprendime dėl sąskaitų patvirtinimo patikslinamos iš kiekvienos valstybės narės susigražintinos sumos, nustatomos atimant konkrečiais finansiniais metais pervestus avansinius mokėjimus iš tiems patiems metams patvirtintų išlaidų. Kai metinėje kokios nors programos išlaidų deklaracijoje Komisija konstatuoja, jog esama netikslumų, ji negali jų pripažinti tinkamomis finansuoti iš EŽŪFKP per sąskaitų patvirtinimą, todėl turi atsisakyti jas finansuoti ir laukti galimo sprendimo dėl neatitikimo (pagal analogiją žr. 68 punkte minėto Sprendimo *Ispanija / Komisija*, EU:C:2005:368, 32 punktą ir generalinio advokato F. G. Jacobs išvados šioje byloje, Rink., EU:C:2005:35, 47 ir 48 punktus).

84 Nagrinėjamu atveju į 2011 m. paskutinio ketvirčio išlaidų deklaraciją Italijos Respublika aiškiai įtraukė išlaidas, kurios negalėjo būti tinkamos finansuoti iš EŽŪFKP pagal Reglamento Nr. 1974/2006 10 straipsnio 1 dalį. Ji negali teigti, kad dėl tarpinių išlaidų deklaracijos pateikimo, laikantis taikytinų formalių reikalavimų, išlaidos, kurios negalėtų būti finansuojamos iš EŽŪFKP, yra finansuojamos iš šio fondo. Jei taip būtų, ši nuostata faktiškai prarastų savo reikšmę.

85 Tas pats pasakytina apie Italijos Respublikos argumentą, pagal kurį „sąskaitų patvirtinimas susijęs tik su išvadų priėmimu dėl kiekvienos mokėjimų agentūros sąskaitų pateikimo <…> ir <…> [nagrinėjamoje byloje] pateiktuose dokumentuose nėra jokios specialios informacijos dėl problemos, susijusios su ginčijamais mokėjimais, [susijusiais su Bazilikatos regionu]“. Šis argumentas turi būti atmestas dėl šių priežasčių. Bet kokiu atveju atsisakymas finansuoti išlaidas, patirtas pažeidžiant Sąjungos teisės aktus, negali priklausyti nuo pozicijos nustatymo nacionaliniu lygiu, nes Komisijos tarnybos, o ne nacionalinės institucijos arba bendrovė, pasamdyta parengti pateisinančius dokumentus, tvirtina išlaidas sąskaitų patvirtinimui.

86 Teiginys, kad Italijos Respublika negalėjo pakeisti nagrinėjamos ketvirčio deklaracijos, nes Reglamento Nr. 1290/2005 26 straipsnio 3 ir 4 dalių reikalavimų buvo laikytasi ir terminas buvo pasibaigęs, mažai ko vertas, nes per administracinę procedūrą, t. y. 2012 m. kovo 28 d., gegužės 15 ir 25 d. raštuose, Komisija jos tris kartus prašė atimti ginčijamą sumą iš savo deklaracijos.

87 Antra, neginčijama, kad taikytinuose teisės aktuose „[valstybei narei] nedraudžiama patirti išlaidų laukiant pritarimo [Komisijai pateiktiems kaimo plėtros programos] pakeitimams“, kaip tai nurodo Italijos Respublika. Atvirkščiai, nei teigia Italijos Respublika, tai nereiškia, kad 2011 m. paskutinio ketvirčio išlaidų deklaracija buvo galiojanti. Kaip matyti iš Reglamento Nr. 1974/2006 10 straipsnio 1 dalies, valstybės narės gali patirti išlaidų per šį laikotarpį, bet jos yra atsakingos už išlaidas nuo tos dienos, kai Komisija gauna prašymą pakeisti programą, iki Komisijos sprendimo dėl šio pakeitimo atitikties priėmimo dienos.

88 Reglamento Nr. 883/2006 16 straipsnio 4 dalimi taip pat negalima pagrįsti Italijos Respublikos argumento. Atvirkščiai, nei teigia Italijos Respublika, Komisija neprivalo išmokėti tarpinių išmokų per 45 dienas nuo paprasčiausio išlaidų deklaracijos pateikimo, kai ji nustato esant pažeidimų. Be to, nagrinėjamu atveju Komisija Italijos institucijų paprašė papildomos informacijos (žr. šio sprendimo 21 ir 23 punktus). Pagal šios nuostatos antrą pastraipą, jei po tokio pasikeitimo informacija sprendimo nerandama, Komisija gali sumažinti arba sustabdyti mokėjimus pagal Reglamento Nr. 1290/2005 27 straipsnio 3 dalį.

89 Trečia, kalbant apie tai, kad Italijos Respublika teigia, jog nagrinėjamu atveju yra „sąskaitų atskyrimas“, nes 2013 m. gegužės 16 d. Komisijos rašte ginčijama suma buvo laikoma viena iš „problemų, dėl kurios atliekamas 2012 m. sąskaitų patvirtinimas“ ir kartu sustabdytas sumos mokėjimas, šis teiginys yra nepagrįstas. Pagal Reglamento Nr. 1290/2005 27 straipsnio 4 dalį sprendimai sustabdyti arba sumažinti išmokas pagal 3 dalį priimami nepažeidžiant to paties reglamento 30 ir 31 straipsniuose nurodytų sprendimų. Pagal minėto reglamento 30 straipsnio 2 dalį sprendimas, pagrįstas 30 straipsniu, priimamas nepažeidžiant vėliau pagal 31 straipsnį priimamų sprendimų ir jis yra susijęs su išlaidomis, kurios nebus finansuojamos iš Sąjungos lėšų, nes jų susidarė nesilaikant Sąjungos taisyklių. Iš to galima daryti išvadą, kad, priimdama sprendimą dėl sąskaitų patvirtinimo pagal 30 straipsnį, Komisija gali imtis priemonių dėl atskleistų pateiktų sąskaitų kokybės trūkumų, neatsižvelgdama į sprendimą dėl atitikties patikrinimo ir patvirtinimo. Nagrinėjamu atveju ginčijamo sprendimo 10 konstatuojamojoje dalyje konstatuojama, kad pagal Reglamento Nr. 1290/2005 30 straipsnio 2 dalį šis sprendimas „nepažeidžia vėliau Komisijos priimtų sprendimų neteikti Sąjungos finansavimo išlaidoms, kurios buvo patirtos nesilaikant Sąjungos taisyklių“.

90 Todėl Italijos Respublika neįrodė, kad ginčijamame sprendime ginčijama suma buvo vertinama neteisingai. Iš tiesų, ji atsisakė atimti šią sumą, neteisingai įtrauktą į jos tarpinių išlaidų deklaraciją, prieš priimant sprendimą dėl 2012 finansinių metų deklaracijos patvirtinimo, nepaisydama pakartotinių Komisijos prašymų. Komisija negalėjo patvirtinti minėtos sumos. Iš tiesų, jei ji būtų tai padariusi, ši suma būtų neteisingai įskaičiuota į nagrinėjamos plėtros programos patvirtintų išlaidų didžiausią sumą. Taigi Komisija atsisakė ją finansuoti iš EŽŪFKP iki jos patikrinimo per atitikties patvirtinimo procedūrą. Be to, iš kaltinimo, pagrįsto nepakankamu motyvavimu, aiškiai matyti, kad šis vertinimas buvo numatomas ir kad Komisija tai nurodė per administracinį laikotarpį prieš priimdama ginčijamą sprendimą.

91 Ketvirta, konstatuotina, kad savo argumentu, pagal kurį yra priešprieša tarp „to, ką padarė mokėjimo agentūra AGEA per patikrinimą, numatydama galimą finansinę korekciją, kurios suma turi atspindėti žalą <…> [EŽŪFKP] (be to, ši žala ir pavojus neegzistuoja nesant visos sumos grąžinimo ir susigrąžinimo iš paramos gavėjų) ir [ginčijamos] sumos įtraukimo į sąskaitų patikrinimo ir patvirtinimo sprendimą, ją kvalifikuojant kaip „vienkartinę sumą“, Italijos Respublika iš esmės pakartoja argumentą, kuris jau atmestas šio sprendimo 89 punkte. Bet kokiu atveju šis argumentas nėra pagrįstas, nes ginčijamame sprendime šios sumos kvalifikavimu kaip vienkartinės sumos (ir dėl šios priežasties jos nefinansavimas iš EŽŪFKP) nedaroma įtaka atitikties patvirtino procedūros baigčiai (žr. šio sprendimo 78 punktą).

92 Iš viso to, kas išdėstyta, darytina išvada, kad Komisija, ginčijamame sprendime ginčijamą sumą laikydama vienkartine suma, nepažeidė Reglamento Nr. 1290/2005 29 straipsnio 5 dalies.

93 Todėl reikia atmesti šį kaltinimą ir atitinkamai visą ieškinį.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

94 Pagal Bendrojo Teismo procedūros reglamento 134 straipsnio 1 dalį pralaimėjusiai šaliai nurodoma padengti bylinėjimosi išlaidas, jeigu laimėjusi šalis to prašė.

95 Kadangi Italijos Respublika bylą pralaimėjo, reikia jai nurodyti padengti bylinėjimosi išlaidas, kaip to prašė Komisija.

Remdamasis šiais motyvais,

BENDRASIS TEISMAS (šeštoji kolegija)

nusprendžia:

1. Atmesti ieškinį.

2. Priteisti iš Italijos Respublikos bylinėjimosi išlaidas.

Frimodt Nielsen Dehousse Collins

Paskelbta 2015 m. spalio 8 d. viešame posėdyje Liuksemburge.

Parašai.

Turinys

Teisinis pagrindas 1

Ginčo aplinkybės 7

Procesas ir šalių reikalavimai 9

Dėl teisės 9

Dėl kaltinimo, susijusio su ginčijamo sprendimo motyvavimo trūkumu 11

Dėl kaltinimo, siejamo su Reglamento Nr. 1290/2005 29 straipsnio 5 dalies pažeidimu 13

Dėl bylinėjimosi išlaidų 17